

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce: **V. M.,** zast. JUDr. Evou Poláčkovou, advokátkou, se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně, ze dne 31. 5. 2004, č. j. 55 Az 366/2003 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky, JUDr. Evy Poláčkové, **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 10. 2002, č. j. OAM-4345/VL-16-06-2002. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že stěžovateli se neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona o azylu, resp., že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel podání nazvané „rozklad“, ve kterém toliko uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného správního orgánu a žádá o přezkoumání. Odkázal na spisové doklady. Toto podání bylo předloženo Vrchnímu soudu v Praze, jako orgánu příslušnému o něm rozhodnout jako o „žalobě“; po nabytí účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), byla věc postoupena k dokončení Krajskému soudu v Brně.

Následným usnesením Krajského soudu v Brně byla žaloba odmítnuta. Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí zejména uvedl, že označené podání nemá základní náležitosti podání dle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ani náležitosti vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) označeného zákona, a ve věci tudíž nebylo možné meritorně jednat; nebyly splněny podmínky řízení, přičemž vady podání byly neodstranitelné, neb je nebylo možno v zákonem stanovené lhůtě odstranit (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel obecně formulovanou kasační stížnost, opírající se o důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., ve které mimo jiné požádal o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti a přiznání odkladného účinku.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 8. 2004, č. j 55 Az 366/2003 – 51, byla stěžovateli ustanovena zástupkyně - JUDr. Eva Poláčková.

Prostřednictvím označené zástupkyně stěžovatel kasační stížnost opakovaně doplnil. V doplnění uvedl, že dovozuje nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, tedy namítá stížnostní důvod vymezený i v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Dále uvedl, že soud nesprávně posoudil a vyložil přechodná a zmocňovací ustanovení s. ř. s. (konkrétně § 129 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k § 250 občanského soudního řádu) vztahující se k podmínkám řízení, neb měl stěžovatele vyzvat k doplnění náležitostí podání, a to v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. Z důvodu, že tak neučinil, byla stěžovateli odňata možnost jednat před soudem ve věci samé a došlo k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení shora označeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný poskytl na výzvu soudu ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém však toliko uvedl, že z důvodu, že kasační stížnost včetně doplnění směřuje toliko proti postupu soudu, se k ní nebude vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky usnesení krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva

ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. Z důvodu, že podání stěžovatele bylo Krajským soudem v Brně odmítnuto, však přichází v úvahu pouze stížnostní důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) a proto se Nejvyšší správní soud zabýval naplněním toliko tohoto důvodu, tedy tím, zda usnesení o odmítnutí návrhu bylo nezákonné.

Ze soudního spisu přitom pro Nejvyšší správní soud především vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 10. 2002, č. j. OAM-4345/VL-16-06-2002 byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Současně bylo vysloveno, že stěžovateli se neuděluje azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, resp., že na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel podání nazvané „rozklad“, ve kterém pak toliko uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného správního orgánu a žádá o přezkoumání, a odkázal na spisové podklady.

Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. však musí žaloba mimo jiné obsahovat žalobní body, z nichž bude patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce (stěžovatel) napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, resp. jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Tyto žalobní body je přitom stěžovatel povinen uvést ve lhůtě pro podání žaloby; obecné tvrzení o tom, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného správního orgánu a žádá o přezkoumání, resp. odkázání na spisové podklady bez bližší specifikace, nelze za žalobní bod, či body ani podle Nejvyššího správního soudu považovat.

Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2004, sp. zn. 4 Azs 3/2004 bylo uvedeno, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat nejen obecné náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Neobsahuje-li žaloba žádný žalobní bod, lze jej doplnit jedině ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud není povinen žalobce vyzývat k odstranění takové vady žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován“.

Krajský soud v Brně tak postupoval správně, pokud žalobu za označené situace odmítl. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje a uvádí, že usnesení o odmítnutí žaloby je zákonné. K tomu se vážícím námitkám stěžovatele proto nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Poučovat stěžovatele o vadách žaloby za výše uvedené situace, tedy situace, kdy podání neobsahovalo žádný žalobní bod, by odporovala uvedené dispoziční zásadě.

K obsáhlému tvrzení stěžovatele - soud nesprávně posoudil a vyložil přechodná a zmocňovací ustanovení s. ř. s. (konkrétně § 129 odst. 2 s. ř. s. ve vztahu k § 250 občanského soudního řádu) vztahující se k podmínkám řízení, neboť měl stěžovatele vyzvat k doplnění náležitostí podání, a to v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 s. ř. s. a z důvodu, že tak neučinil byla stěžovateli odňata možnost jednat před soudem ve věci samé a došlo k porušení čl. 36 Listiny základních práva svobod – odkazuje Nejvyšší správní soud nejprve na výše uvedené a doplňuje, že jak vyplynulo z obsahu spisu, z důvodu, že věc nebyla vyřízena do nabytí účinnosti s. ř. s., přešla povinnost o ní rozhodnout z Vrchního soudu v Praze na Krajský soud v Brně (ustanovení čl. II odst. 1 zákona č. 519/2002), o čemž byl stěžovatel řádně vyrozuměn. Současně byl v souladu s ustanovením § 129 odst. 2 s. ř. s. vyrozuměn o tom, že *řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, o nichž soud nerozhodl do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona*. *Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.* Krajský soud v Brně přitom správně vyložil označené ustanovení zákona. Vyzývat stěžovatele k doplnění žaloby za výše uvedené situace, jak již bylo několikrát uvedeno, bylo přitom i podle Nejvyššího správního soudu nadbytečné. Ostatně i podle ustanovení § 249 občanského soudního řádu, ve znění účinném ke dni podání „žaloby“ platilo, že *„žaloba musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a jaký konečný návrh činí.“* Krajskému soudu v Brně tak za situace, kdy mu byla po nabytí účinnosti s. ř. s. věc postoupena k dokončení, a kdy „žaloba“ neobsahovala žádný žalobní bod (ani ve smyslu § 249 o. s. ř., platného a účinného v době podání „žaloby“) tak nepříslušelo žalobce k odstranění vad podání vyzývat, a mohl „žalobu“ toliko odmítnout.

Ač není Nejvyšší správní soud primárně předurčen k posuzování souladu s Ústavou, resp. Listinou základních práv a svobod uvádí, že k porušení označeného článku za výše uvedené situace nemohlo dojít. O porušení práv stěžovatele by se jednalo toliko tehdy pokud by podání stěžovatele splňovalo náležitosti žaloby (ve smyslu právní úpravy platné a účinné v době jejího podání – tj. dle § 249 o. s. ř.) a bylo přesto odmítnuto, resp. by o podání (žalobě) mělo probíhat o řízení, kterého by se stěžovatel nemohl zúčastnit, což se však, jak bylo již uvedeno, nestalo. Proto ani v této námitce Nejvyšší správní soud stěžovateli nemohl přisvědčit.

Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že ani v jedné z námitek vážících se k označenému stížnostnímu důvodu [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.] stěžovateli nemohl přisvědčit.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé

náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Eva Poláčková, byla ustanovena soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 7 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označené zástupkyni za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2150 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za dva úkony právní služby [á 1000 Kč - § 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky] a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu